

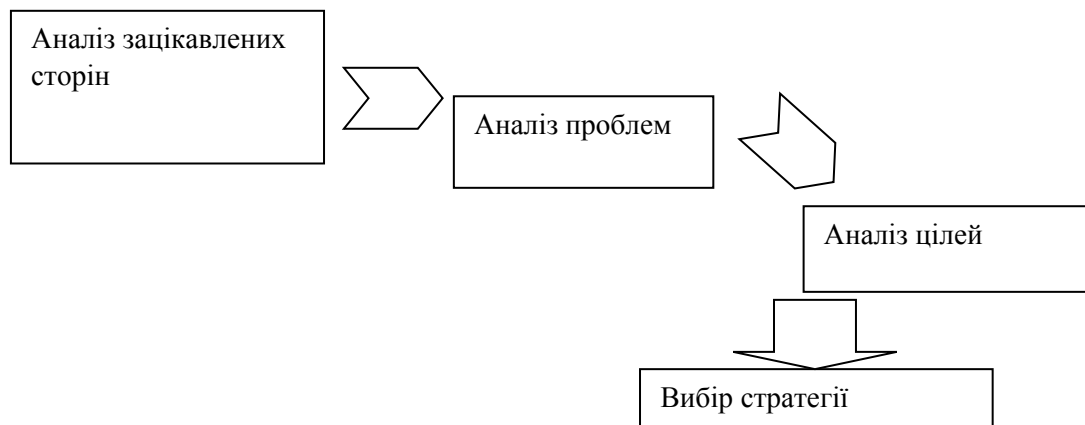

Рис. 1 Перша частина підготовки до написання проекту

Даний алгоритм дозволить перевірку готового бізнес плану, визначити чи може бути він рентабельним на європейському ринку згідно умов визначеного фонду.

Список літератури:

1. Паладченко О. Ф. Потенціал стратегічних пріоритетних напрямів інноваційної діяльності в Україні та його реалізація / О. Ф. Паладченко // Науково-технічна інформація. – 2016. – № 1. – С. 3–8.

УДК 336.71

Н. Г. Заболотна
к. е. н, доцент кафедри банківської справи
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

КРЕДИТНА ПІДТРИМКА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ
УКРАЇНИ

Подолання системної економічної кризи та прискорення економічного зростання вимагає активізації інвестиційно-інноваційної діяльності в реальному секторі економіки, збільшення частки наукоємних галузей у структурі виробництва. Активне впровадження інновацій, новітніх технологій дає можливість вивести підприємства із кризового стану, створити передумови для їх прибуткової діяльності, що надалі дозволить їм зайняти конкурентні

позиції як на внутрішньому, так і на зовнішніх ринках. Водночас, складний фінансовий стан підприємств реального сектору економіки, їх низька прибутковість не дають можливості впроваджувати новітні технології за рахунок власних коштів.

За даними Державної служби статистики України упродовж 2014-2016 рр. питома вага інноваційно активних підприємств становила лише 18,4%. Із загальної кількості обстежених підприємств лише 5,0% займалися технологічними інноваціями (продуктові та/або процесові), 6,6% - нетехнологічними (організаційні та /або маркетингові), 6,8% - технологічними та нетехнологічними інноваціями. Питома вага підприємств, що впроваджували інновації зросла з 14,8% в 2000 р. до 16,6 % в 2016 р. Але в той же час, питома вага реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі промислової продукції знизилась з 9,4% в 2000 р. до 1,4% в 2015 р. [1].

В Україні, в умовах недостатнього розвитку фінансових ринків, комерційні банки залишаються найбільш потужними фінансовими посередниками, оскільки через них проходить переважна більшість грошових ресурсів. Але одними з основних чинників, які завжди стримували довгострокове кредитування інноваційно-інвестиційних проектів є недостатній обсяг та недосконала структура ресурсної бази банків.

Можливості інноваційної модернізації реального сектору економіки обмежуються не лише недостатніми обсягами довгострокових кредитних ресурсів, але й недостатньою зацікавленістю банків кредитувати проекти з довгим операційним циклом. Невизначеність стратегічних пріоритетів розвитку держави, висока ризикованість кредитування інноваційно-інвестиційних проектів, наявність альтернативних варіантів для розміщення коштів, (зокрема депозитні сетрифікати НБУ), всі ці та і інші чинники обумовлюють переважне кредитування банками торгівельно-посередницьких операцій клієнтів.

Так, аналіз структури кредитів банків за видами економічної діяльності свідчить про те, що як і в попередні роки, так і протягом 2010 – 2016 рр. питома вага кредитів, що були спрямовані в переробну промисловість

коливалась на рівні 20%-25%, в той час як питома вага кредитів, що були надані банками нефінансовим корпораціям які займаються оптовою, роздрібною торгівлею, ремонтом транспортних засобів коливалась в межах 33,7% - 38,8%. В той час, як питома вага кредитів, що була спрямована на виробництво машин та устаткування в загальному обсязі кредитів, що були надані в переробну промисловість становили в 2014 р. лише 6,6% [2].

Світовий досвід підтверджує, що розраховувати на те, що «невидима рука ринку», розв'яже всі проблеми і забезпечить швидке та стійке економічне зростання, не варто. Побудувати високо розвинуту, соціально-орієнтовану економіку змогли лише ті країни, які вчасно зрозуміли необхідність активної ролі держави в подоланні кризових ситуацій та забезпечені необхідних монетарних передумов для переорієнтації економіки на інноваційний шлях розвитку. В цих країнах державні структури спрямовували свої зусилля не лише на підтримку макроекономічної стабільності, але й брали на себе відповідальність за економічний розвиток країни та підвищення добробуту населення. Для того щоб реалізувати визначені цілі, державні установи активно взаємодіяли з приватними структурами з метою реалізації програм імпортозаміщення, інноваційних програм у пріоритетних секторах економіки, модернізації підприємств реального сектору економіки. І відповідно діяльність центральних банків в цих країнах була спрямована не лише на забезпечення цінової стабільності, але й на подолання наслідків кризи та стимулювання економічного зростання. Використовуючи грошово-кредитні важелі, Центральні банки створювали монетарні передумови для стимулювання інвестиційно-інноваційних процесів в реальному секторі економіки, зокрема через регулювання процентних ставок та впроваджуючи механізм довгострокового рефінансування.

Надзвичайно важливу роль в створені передумов для модернізації підприємств реальної економіки можуть відігравати і банки розвитку. Світовий досвід підтверджує, що саме використання можливостей банків розвитку в

багатьох країнах створило передумови для швидкої та широкомасштабної модернізації підприємств реального сектору економіки на інноваційній основі.

Список літератури:

1. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// www.ukrstat.gov.ua](http://www.ukrstat.gov.ua)
2. Офіційний сайт НБУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua>

УДК 338.532

**С. П. Заболотна, студентка
Національний університет біоресурсів
і природокористування України**

**Н.к.: Л. Л. Панкратова
доцент кафедри біржової діяльності і торгівлі
Національний університет біоресурсів
і природокористування України**

КОНТРОЛЬ ЗА ЦІНАМИ НА ПРОДОВОЛЬСТВО В УКРАЇНІ

Моніторинг та контроль за цінами – проблема, яка завжди була і залишається актуальною темою для дослідження, оскільки ціна є однією з базових інструментів, яка регулює суспільне виробництво, діяльність підприємств та різних галузей. За допомогою ціни формуються економічні відносини держави.

Одним із пріоритетних напрямків роботи Уряду є досягнення цінової стабілізації на внутрішньому ринку, питання якості та достовірності моніторингу знаходиться в центрі уваги Уряду, центральних та місцевих органів влади, ЗМІ та суспільства в цілому.

Проблема державного контролю за цінами має неоднозначний характер, з одного боку, це важлива складова державної економічної політики, оскільки забезпечує соціально-економічні права населення, проте в окремих випадках такий контроль не завжди позитивно впливає на суб'єктів господарювання.